

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/932/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815203702
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3815203702.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci žalobkyne Ing. E. D., bytom J., Sv. M. XX/XX, právne zastúpenej E.. B. P., advokátkou so sídlom v J., G. Y. X/A, proti žalovanej F. Z., bytom F., Ul. R. č. XXX/X, právne zastúpenej E.. K. P., advokátom so sídlom v J., G. Y. č. 8, o vydanie hnutelných vecí, eventuálne zaplatenie XXX,XX eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14. septembra 2015, č. k. 12C/101/2015 - 68, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť vydať jej hnutelné veci a v prípade nemožnosti vydania týchto vecí, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 954,89 eur s príslušenstvom. O náhrade trov konania rozhodne súd podľa § 151 ods. 3 O.s.p. do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení uviedol, že návrhom podaným na súd dňa 12.03.2015 sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť vydať jej hnutelné veci špecifikované v návrhu a v prípade nemožnosti vydania týchto vecí žiadala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 954,89 eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 938,72 eur odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej. Návrh na začatie konania zdôvodnila tým, že v dedičskom konaní po nebohom O. na základe Osvedčenia o dedičstve, vydaným v konaní sp. zn. 11D 38/2013, D not 63/2013 zo dňa 07.11.2014 právoplatným dňa 25.11.2014, nadobudla do svojho výlučného vlastníctva hnutelné veci, osobné motorové vozidlo zn. P. D., ev. č. J Y.: H (ďalej len „S.“) a vyššie uvedené hnutelné veci. Po právoplatne skončenom dedičskom konaní prostredníctvom svojho syna, A. Y. D., splnomocneného jej zastupovaním, telefonicky požiadala žalovanú o vydanie S.. Po opakovane dohovorenom termíne stretnutia za týmto účelom jej žalovaná prostredníctvom jej manžela, J. Z., dobrovoľne dňa 06.01. 2015 odovzdala OMV. O prevzatí OMV, pri ktorom bol prítomný jej syn, jej manžel, Y. D. a J. Z., bol podpísaný preberací protokol. Pri odovzdávaní OMV bol jej syn a manžel pánom Z. utvrdení v tom, že v kufri OV sa nachádzajú tiež všetky hnutelné veci, ktoré v dedičskom konaní nadobudla. E. syn a manžel sa pred ňou vyjadrili tak, že pri preberaní vozidla kufor neotvárali, pretože boli zaujatí OMV, ktoré sa nedalo naštartovať. Až následne, po odstavení OMV pred miestom ich trvalého bydliska zistili, že v OMV sa žiadne hnutelné veci nenachádzajú. Žalovanú listom zo dňa 21.01.2015 požiadala o vydanie vecí. Žalovaná jej žiadosť o vydanie vecí v odpovedi zo dňa 04.02. 2015 považovala za bezpredmetnú s tvrdením, že hnutelné veci jej vydala spolu s OMV, skutočnosť ktorá pravdivá nie je,

vyššie uvedené huteľné veci okrem OMV jej žalovaná nevydala. Hodnotu hv vecí určila voľnou úvahou podľa internetovej stránky. Žalovaná žiadala návrh v celom rozsahu zamietnuť.

3. Zhodnotiac výsledky dokazovania, dospel súd k právnomu záveru, že žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno a preto bol jej návrh na začatie konania nedôvodný. V konaní nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalobkyňa nadobudla v dedičskom konaní po poručiteľovi O. S. niektoré huteľné veci, ktoré boli v tom čase v držbe žalovanej. V konaní medzi účastníkmi nebolo sporné ani to, že OMV žalovaná žalobkyne dňa 06.01. 2015 vydala. Sporné medzi účastníkmi však zostalo, či spolu s OMV vydala žalovaná žalobkyne aj ostatné žalobkyňou zdedené huteľné veci. V tomto smere boli výpovede účastníkov rozdielne, keď žalobkyňa v celom priebehu konania tvrdila, že hv jej žalovaná nevydala, kým žalovaná tvrdila, že tieto veci sa v čase odovzdania OMV žalobkyne v OMV nachádzali a teda ich žalobkyne vydala a táto ich aj prevzala. Z dôvodu týchto rozporných tvrdení účastníkov, vykonal súd vo veci dokazovanie vypočutím navrhnutých svedkov, ktorí vypovedali v prospech toho účastníka konania, ktorý ich svedeckú výpoveď v konaní navrhol. V tejto súvislosti treba uviesť, že viacerí svedkovia v konaní potvrdili, že v OMV odovzdanom žalovanou žalobkyne sa hv nachádzali (svedkovia J. Z., G. Z., Y. F., K. H.). Hoci žalobkyňa v konaní tvrdila, že dňa 06.01. 2015 si prostredníctvom svojho syna dohodla so žalovanou odovzdanie len OMV, bez súčasného odovzdania ostatných hv, toto jej tvrdenie bolo v rozpore s jej tvrdením v návrhu na začatie konania, kde uviedla, že „pri odovzdávaní motorového vozidla bol môj syn a manžel pánom Z. utvrdený v tom, že v kufrí vozidla sa nachádzajú tiež všetky huteľné veci, ktoré som v dedičskom konaní nadobudla“. Pri prevzatí OMV žalobkyňou bol splnomocneným zástupcom žalobkyne predložený Preberací protokol, ktorý v tomto protokole uviedol, že OMV neštartovalo, pričom, ako to uviedol aj právny zástupca žalovanej, splnomocnenému zástupcovi žalobkyne nebránilo nič, aby v predmetnom protokole uviedol aj to, že OMV preberá bez hv, na prevzatí ktorých boli účastníci aj podľa názoru súdu, tak ako to v návrhu uviedla aj žalobkyňa, dohodnutí. Tvrdenia žalobkyne, že jej syn a manžel sa pred ňou vyjadrili, že pri preberaní motorového vozidla kufor neotvárali, pretože boli zaujatí samotným vozidlom, ktoré sa nedalo naštartovať, pričom vozidlo bola jedna snehová guľa, nemôže ísť na ujmu žalovanej. Je tiež nelogické konanie žalobkyne, ktorá bezprostredne potom, keď mala zistiť, že hv sa v OMV nenachádzajú, túto skutočnosť žalovanej ešte v ten istý deň neoznámila. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa na prevzatie zdedených vecí splnomocnila svojho syna, Ing. Y. D., pričom z jeho obsahu, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania v konaní, je zrejmé, že táto plná moc sa týkala aj prevzatia hv. V tejto súvislosti sa súd stotožnil s právnym názorom právneho zástupcu žalovanej a síce, že splnomocnený zástupca žalobkyne sa pri prevzatí OMV nemal uspokojiť s tvrdením druhej strany, že v OMV sa nachádzajú hv, ale túto skutočnosť mal aj riadne preveriť, čo sa v danom prípade nestalo. Nemôže byť teda na ujmu žalovanej, že splnomocnený zástupca žalobkyne nepostupoval pri prevzatí OMV s náležitou starostlivosťou. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na rozpor medzi výpoveďami svojho manžela a syna s výpoveďami a svedkami Z. a H. ohľadne toho, či, resp. ako veľmi bolo 06.01. 2015 nasnežené, táto skutočnosť nemohla mať podľa názoru súdu žiaden vplyv na rozhodnutie v tejto veci. Rovnako aj pokiaľ právna zástupkyňa žalobkyne poukazuje na ucelenú a logickú výpoveď A. D. Z., z vykonaného dokazovania je zrejmé, že jeho výpoveď v konaní nebola v rozpore len s výpoveďami svedkov navrhnutých žalobkyňou. Pokiaľ žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v konaní za najvýznamnejšiu skutočnosť považovala tvrdenie žalovanej, že hv priviezli k autu pri F. a tam tieto hv poprekladali z jej osobného motorového vozidla, ktorým je F. M. do OMV, ktoré tvrdenie je v rozpore s tvrdením jej dcéry a p. H., ktorí vypovedali, že hv boli naložené do osobného motorového vozidla zn. Y. J. M. patriaci svedkovi H., súd uviedol, že na pojednávaní pred súdom dňa 26.05.2015 uviedla síce žalovaná, že „k autu P.....išli vlastným autom“ a následne, že „.....mojím OMV je auto F. M.“, z týchto vyhlásení žalovanej však nemožno vyvodit' záver, že sa hv nakladali do vozidla zn. F. M..

4. Pokiaľ žalobkyňa v alternatívnom petite žiadala, aby jej žalovaná v prípade nevydania hv zaplatila 954,89 eur, treba uviesť, že v dedičskom konaní sa dedičia dohodli na zostatkovej cene všetkých hv 100 eur a teda je nedôvodné po krátkom čase požadovať od žalovanej, ktorá sa na tejto zostatkovej cene takisto dohodla, niekoľkonásobne vyššiu sumu, navyše bez akejkoľvek bližšej špecifikácie niektorých vecí a bez predloženia akýchkoľvek dokladov o zakúpení a kúpnej cene týchto vecí.

5. Vzhľadom na vyššie zistený a súdom vyhodnotený skutkový stav veci, považoval súd za neúčelné a neehospodárne doplnit' vo veci dokazovanie navrhnuté žalobkyňou, vyžiadanim dokladu o uskutočnených hovoroch z tel. čísla XXXX XXX XXX . od spoločnosti S. R., s.r.o. a aby súd od tejto spoločnosti zistil majiteľa tel. č. XXXX XXX XXX, ktorými dôkazmi sa malo preukázať, že svedok Z. nehovoril pravdu,

pokiaľ sa vyjadril, že následne po odovzdaní OMV teda po 06.01.2015 nebol v tel. kontakte s p. D., pričom z predloženého dokladu vyplýva, že na jeho tel. č. Y. D. ml. telefonoval hneď na druhý deň, 7.1.2015, pričom hovor trval 1 minútu a 42 sekúnd, následne 27.01.2015 hovor trval 11 minút a 17 sekúnd a boli mu zasielané 2 SMS správy (aj keď súd pôvodne tento dôkaz mienil vykonať), pretože ak by súd aj vykonal tento dôkaz, bolo by ním síce preukázané z akých čísiel sa telefonovalo, avšak už nie, kto s kým v skutočnosti telefonoval. Takisto zadovážením predmetného dôkazu by nebolo možné zistiť jeho obsah.

6. Keďže žalobkyňa v konaní neunesla dôkazne bremeno, keď nepreukázala, že by jej žalovaná hv, ktoré nadobudla do výlučného vlastníctva zadržovala, resp. že by jej tieto veci dňa 6.1. 2015 nevydala, bolo potrebné návrh na začatie konania v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť.

7. O náhrade trov konania rozhodne súd podľa § 151 ods. 3 O.s.p. do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

8. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, v ktorom žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 220 OSP, resp. postupom podľa § 213 ods. 4 OSP, po doplnení navrhovaných dôkazov, zmenil vo výroku tak, že žalovaná je povinná do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia vydať žalobkyne hnutelné veci, eventuálne aby uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyne sumu 954,89 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 938,72 eur odo dňa 15.05.2015 až do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Uviedla, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh zamietnutý, sa nevie stotožniť, nakoľko žalovaná jej hnutelné veci nevydala. Súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav vecí, pretože nevykonal všetky navrhnuté dôkazy potrebné na rozhodnutie vo veci a na základe dôkazov, ktoré boli vykonané, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. V predmetnom konaní boli vypočítaní svedkovia, navrhnutí žalovanou, ktorí tvrdili, že spolu so žalovanou boli prítomní dňa 06.01.2015 vydania osobného motorového vozidla, ako aj hnutelných vecí. Vychádzajúc z výpovede svedka A.. Y. D. a svedka Y. D. st., považuje tieto tvrdenia za nepravdivé. Prítomnosť toľkých osôb, ktoré mali byť prítomné vydania vozidla tak, ako tvrdí žalovaná, sa javí ako zbytočná a nepravdepodobná, keď o vydaní vozidla, bol na návrh manžela žalovanej vypracovaný preberací protokol, ktorý sa na mieste samom mal len podpísať. V tomto zmysle sa javí ako nepresvedčivé tiež tvrdenie žalovanej o jej osobnej prítomnosti pri odovzdaní vozidla, kedy nevidí dôvod, prečo teda k podpisu protokolu o jeho odovzdaní, v prípade že bola prítomná odovzdávania, poverila písomne svojho manžela. Pokiaľ ide o vykonané dôkazy, za nehodnovernú považuje výpoveď svedkov žalovanej tiež v časti, kde tvrdia, že vo vozidle videli zložené hnutelné veci. Poukázala na objektívny dôkaz a to potvrdenie SHMU, z ktorého vyplýva, že dňa 06.01.2015, sa v meste J. nachádzala 6 cm hrubá snehová pokrývka, s celodennou teplotou 3,8 stupňa Celzia pod bodom mrazu a v tomto zmysle považuje za pravdepodobnejšie a presvedčivejšie vyjadrenie svedka A.. Y. D., ktorý vo svojej výpovedi tvrdil, že osobné motorové vozidlo bolo zasnežené a zľadovatené, vrátane skiel vozidla a do tohto vozidla nebolo vidieť. S ohľadom na túto skutočnosť je toho názoru, bez ohľadu na počet osôb prítomných odovzdávania vozidla, že do interiéru predmetného vozidla, vzhľadom k tomu, že bolo zasnežené, nemohol vidieť nikto. Pokiaľ ide o samotné odovzdanie hnutelných vecí predpokladá, že pokiaľ by tieto hnutelné veci skutočne boli vo vozidle, bol by pán J. Z. trval na tom, aby sa do protokolu tieto boli doplnili, aspoň všeobecne. Pokiaľ ide o preverenie pravdivosti vyjadrenia manžela žalovanej, že vo vozidle sa nachádzajú aj hnutelné veci, nemal jej syn, A.. Y. D., ako splnomocnený zástupca, potrebu túto skutočnosť overovať, nakoľko hnutelné veci neboli do protokolu o odovzdaní vecí doplňované a ako vyplýva z jeho výpovede a výpovede jej manžela, svedka Y. D. st., po odovzdaní vozidla pán Z. z miesta samého hneď odišiel, pričom oni dvaja boli zaujatí štartovaním vozidla, ktoré nereagovalo. Nesúhlasí ani s názorom súdu, podľa ktorého jej syn mal do preberacieho protokolu uviesť, že preberá OMV bez hv. Je názoru, že účelom preberacieho protokolu je písomne potvrdiť vec (prípadne zoznam vecí), ktoré sú odovzdávané jednou stranou druhej a nie potvrdzovať, že ku odovzdaniu určitej veci nedošlo. Ak pán Z. mal za to, že spolu s OMV boli odovzdané hv, mal trvať na tom, aby tieto boli v preberacom protokole uvedené. To, že pán Z., ako splnomocnený zástupca žalovanej, na tejto skutočnosti netrval (a to tým skôr, že podľa vyjadrenia žalovanej bola pri odovzdávaní vecí prítomná), nemôže byť na ujmu žalobkyne, že pri podpisovaní preberacieho protokolu nepostupovali s náležitou starostlivosťou a netrvali na uvedení hv v preberacom protokole. Poukázala na výpoveď svedka A.. Y. D., ktorý tvrdil, že na druhý deň po zistení, že vozidlo bolo prázdne, pánovi Z. telefonoval, o čom svedčí záznam hovorov z tohto dňa. V tejto súvislosti poukázala na nehodnovernosť výpovede svedka J. Z., keď tvrdí, že po odovzdaní vozidla, teda po dátume 06.01.2015, s A.. Y. D. telefonicky nehovoril a opätovne poukázala na výpis hovorov z telefónneho čísla jej syna A.. Y. D. na telefónne patriace svedkovi J. Z., z ktorého vyplýva, že spolu telefonovali dňa 07.01.2015, kedy hovor trval 1 minútu a 42 sekúnd a následne dňa 27.01.2015, kedy

hovor trval 11 minút a 17 minút, teda je nepravdepodobné, že by si túto skutočnosť svedok, s ohľadom na dlhšie trvajúce hovory a krátkosť času od ich uskutočnenia, nepamätal. Z vykonaných dôkazov, považuje za dôležitú tú časť výpovede samotnej žalovanej, kde na hlavnom pojednávaní dňa 26.05.2015 tvrdí, že hneď po dedičskom konaní auto zaparkovali k Y. a hneď išli po hnutelné veci, priviezli auto pri F. aj s vecami a tam to poprekladali z jej auta do vozidla P., pričom následne uviedla, že jej OMV je F. M., pričom táto výpoveď je v rozpore s výpoveďou svedka H., ktorý tvrdil, že hnutelné veci sa prevádzali jeho vozidlom, VW J. kombi. Neúplnosť zistenia skutkového stavu vidí v tom, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy a to zabezpečenie dokladu o uskutočnených hovoroch z telefónneho čísla XXXX XXX XXX na číslo telefónu XXXX XXX XXX a zistenie majiteľa tohto čísla, ktorým dôkazom by sa nepochybne dalo preukázať, že svedok J. Z. nehovoril pravdu a že svedok A.. Y. D. s ním viackrát viedol pomerne dlhý hovor, následne po dni 06.01.2015. Nesprávnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie vidí v tom, že pri ich hodnotení nezobral do úvahy skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania tak, ako ich v odvolaní uvádza. Pokiaľ ide o posúdenie alternatívneho petitu jej návrhu, je toho názoru, že súd nesprávne právne tento nárok vyhodnotil, keď pri určení hodnoty hnutelných vecí vychádzal z hodnoty ustálenej účastníkmi v dedičskom konaní. Hodnota hnutelných vecí v dedičskom konaní, bola určená pre účely poplatkovej povinnosti v dedičskom konaní, avšak ako alternatívny petít, pri nemožnosti vydania hnutelných vecí, ktoré sú jej vlastníctvom, by táto mala vyjadrovať hodnotu majetku, ktorá jej nebola vydaná a o ktorú je ukrátená. Hodnota hnutelných vecí určená dohodou dedičov v dedičskom konaní, je zjavne podhodnotená, pričom hodnota vecí určená v návrhu na sumu vo výške 954,89 eur, vychádza z nižšej priemernej hodnoty porovnateľných vecí, predávaných prostredníctvom internetu, teda táto je reálna. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolania navrhuje, aby odvolací súd po doplnení dokazovania, vykonaním zistenia o uskutočnených hovoroch z telefónneho čísla XXXX XXX XXX na číslo telefónu XXXX XXX XXX a zistenia majiteľa tohto čísla, rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a zaviazal žalovanú k vydaniu hnutelných vecí, ktoré sú predmetom návrhu, eventuálne, pre prípad nemožnosti vydania hnutelných vecí, zaviazal žalovanú k zaplateniu ich reálnej hodnoty tak, ako v návrhu navrhuje.

9. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie a považuje ho za zákonný a spravodlivý. Ako tvrdila aj v rámci konania pred súdom prvej inštancie, má za to, že návrh nebol podaný dôvodne. Žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a dostatočným spôsobom nepreukázala, že si nespĺnila svoju povinnosť vydať jej predmetné hnutelné veci. Práve naopak, z viacerých dôkazov vyplynulo, že dňa 06.01.2015, keď si žalobkyňa prostredníctvom svojho syna prevzala vozidlo P. D., sa tieto veci vo vozidle nachádzali. Nemala dôvod žalobkyne tieto veci neodovzdať. Poukázala na skutočnosť, že preberací protokol, ktorý predložila žalobkyňa, a ktorého obsah nie je medzi účastníkmi sporný, vypisoval splnomocnený zástupca žalobkyne, ktorý v protokole uviedol, že vozidlo neštartuje. Nič mu nebránilo, aby v protokole uviedol aj skutočnosť, že vozidlo preberá bez hnutelných vecí, na ktorých prevzatí boli účastníci vopred dohodnutí. Nestotožňuje sa s tvrdením žalobkyne uvedeným v odôvodnení odvolania, že nebolo jej povinnosťou uviesť, že sa tam hnutelné veci nenachádzajú. Zo samotného vyjadrenia žalobkyne uvedenom v žalobnom návrhu vyplýva, že s predmetným vozidlom jej mali byť odovzdané aj tieto veci, pričom pri prevzatí vozidla si ich neskontrolovali, pretože boli p. Z. ubezpečení v tom, že sú v kufrí vozidla. Pri prevzatí vozidla kufor neotvárali a zistili, že je prázdny až v mieste bydliska. O tom, že s vozidlom žalobkyne mali byť odovzdané aj hnutelné veci, mal vedomosť aj jej syn A.. Y. D., ktorý vozidlo preberal, pretože v rámci výsluchu potvrdil, že mal za to, že hnutelné veci, ktoré mal prevziať s vozidlom sa nachádzajú v kufrí vozidla a až po odstavení vozidla pred domom žalobkyne zistil, že žiadne veci sa vo vozidle nenachádzajú. Poukázala na skutočnosť, že vozidlo P. D. je najmenší model vozidla typu P., pričom pri takomto počte vecí a ich veľkosti sú vo vozidle neprehliadnuteľné. Skutočnosť, že sa vo vozidle nenachádzajú predmetné hnutelné veci jej však žalobkyňa ihneď neoznámila. A.. Y. D. tvrdil, že tak urobil telefonicky dňa 07.01.2015, teda až nasledujúci deň. Aj táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že žalobkyňa nekonala s potrebnou starostlivosťou. Pokiaľ sa tie veci vo vozidle nenachádzali mala jej to ihneď oznámiť a žiadať vysvetlenie, resp. tak mal urobiť splnomocnený zástupca na mieste a túto skutočnosť vyznačiť v preberacom protokole. Stav, ktorý vznikol spôsobila práve žalobkyňa (resp. jej splnomocnený zástupca). Za podstatné považuje aj skutočnosť, že žalobkyňa prevzatie vozidla a prevzatie vecí vykonávala prostredníctvom splnomocnenej osoby. Je potrebné si uvedomiť, že v takomto prípade bol medzi ňou a splnomocnenou osobou uzatvorený samostatný právny vzťah, z ktorého vyplýva povinnosť splnomocnenca konať tak, aby nespôsobil zastúpenému škodu. Skutočnosť, že splnomocnenec pri prevzatí vecí nepostupoval tak, aby vedel preukázať, že predmetné hnutelné veci buď prevzal, alebo neprevzal, nemôže byť na ujmu žalovanej. Tento vzťah si musí vyriešiť žalobkyňa so

svojim splnomocneným zástupcom. Vo vzťahu k alternatívnej návrhu na zapltenie sumy 954,89 eur, ktorá suma má predstavovať údajnú všeobecnú hodnotu predmetných vecí uviedla, že hodnota týchto vecí bola v dedičskom konaní určená na sumu 100,- eur (čo bolo pre žalobkyňu výhodné). V súdnom konaní už žalobkyňa uplatňuje sumu 954,89 eur, čo je bez mála 10 násobok hodnoty hnuiteľných vecí, ktorá bola určená dohodou v dedičskom konaní. Má za to, že aj tento alternatívny návrh je potrebné zamietnuť z dôvodu, že jednak žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť žaloby, ako aj vzhľadom na to, že v konaní dostatočným spôsobom nepreukázala hodnotu vecí bez akýchkoľvek pochybností. Poukázala na skutočnosť, že sa jednalo o staršie veci, ktoré ani v žalobnom návrhu neboli dostatočným spôsobom identifikované tak, aby bolo možné objektívne určiť ich hodnotu. Dôkazné bremeno je na žalobkyne, ktorá bez pochybností mala preukázať, že ňou určená hodnota vecí je objektívna. Za týmto účelom nenavrhol vykonať dokazovanie. Čo sa týka rozporov vo výpovediach svedkov, na ktoré poukazuje žalobkyňa v podanom odvolaní, k tomu uviedla, že sa jedná o drobné rozpory, ktoré mohli vzniknúť z dôvodu, že každý zo svedkov inak vnímal udalosti, ktorých sa zúčastnil a niektorým veciam každý zo svedkov venoval inú pozornosť. Rozpor, na ktorý poukazuje žalobkyňa v jej výpovedi vyvstal z toho, že ona bola v rodinnom dome jej matky pre veci na jej vozidle F., pri nakladaní vecí bola jej matka, jej dcéra a K. H.. Pripúšťa, že časť vecí do J. viezol vo svojom vozidle VW J. aj K. H.. V čase, keď k veci vypovedala nepovažovala za podstatné presne uvádzať, v ktorom vozidle sa ktoré veci odvážali a preto uviedla len to, že sa odvážali na jej vozidle. Uviedla však presne, ktoré osoby sa odvozu vecí zúčastnili, čo aj tieto osoby riadne potvrdili. Čo sa týka návrhu na vykonanie dôkazu - zabezpečenie výpisu z hovorov z telefónneho čísla XXXX/XXXXXX na číslo XXXX/XXXXXX k tomu uviedla, že sa stotožňuje s názorom súdu, že tento dôkaz by k meritu vecí nič nepreukázal, najmä nie obsah rozhovoru a preto súd návrh zamietol. Navrhuje, aby tento návrh na doplnenie dokazovania zamietol aj odvolací súd. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

10. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O.s.p. (§ 191 až 194 CSP). Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

12. Odvolací súd po preskúmaní vecí dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť vydať jej hnuiteľné veci a v prípade nemožnosti vydania týchto vecí, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 954,89 eur s príslušenstvom, ako nedôvodný zamietol a to z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou.

13. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že v sporovom konaní účastníci majú povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Tieto povinnosti spočívajú v tom, že žalobca musí jednak tvrdiť konkrétne skutočnosti, ktoré uplatnený nárok odôvodňujú a jednak označiť dôkazy, preukazujúce jeho tvrdenia. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takéhoto rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. V zásade platí, že skutočnosti, od ktorých sa odvíja uplatnené právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bolo teda na žalobkyňu, aby za účelom dosiahnutia úspechu v konaní tvrdila rozhodujúce skutočnosti a na preukázanie ich tvrdení označila, alebo predložila dôkazy. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie pritom nepochybne vyplýva, a čo v konaní ani nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalobkyňa nadobudla v dedičskom konaní po poručiteľovi O. S. niektoré hnuiteľné veci, ktoré boli v tom čase v držbe žalovanej. V konaní medzi účastníkmi nebolo sporné ani to, že

OMV žalovaná žalobkyne dňa 06.01.2015 vydala. Sporné medzi účastníkmi však zostalo, či spolu s OMV vydala žalovaná žalobkyne aj ostatné žalobkyňou zdedené hnutelné veci. V tomto smere boli výpovede účastníkov rozdielne, keď žalobkyňa v celom priebehu konania tvrdila, že hv jej žalovaná nevydala, kým žalovaná tvrdila, že tieto veci sa v čase odovzdania OMV žalobkyne v OMV nachádzali a teda ich žalobkyne vydala a táto ich aj prevzala. Z dôvodu týchto rozporných tvrdení účastníkov, vykonal súd prvej inštancie vo veci dokazovanie vypočutím navrhnutých svedkov, ktorí vypovedali v prospech toho účastníka konania, ktorý ich svedeckú výpoveď v konaní navrhol. Pričom viacerí svedkovia v konaní potvrdili, že v OMV odovzdanom žalovanou žalobkyne sa hv nachádzali (svedkovia J.. Hoci žalobkyňa v konaní tvrdila, že dňa 06.01. 2015 si prostredníctvom svojho syna dohodla so žalovanou odovzdanie len OMV, bez súčasného odovzdania ostatných hv, toto jej tvrdenie bolo aj podľa odvolacieho súdu v rozpore s jej tvrdením v návrhu na začatie konania, kde uviedla, že „pri odovzdávaní motorového vozidla bol môj syn a manžel pánom Z. utvrdený v tom, že v kufri vozidla sa nachádzajú tiež všetky hnutelné veci, ktoré som v dedičskom konaní nadobudla“. Pri prevzatí OMV žalobkyňou bol splnomocneným zástupcom žalobkyne predložený Preberací protokol, ktorý v tomto protokole uviedol, že OMV neštartovalo, pričom odvolací súd uvádza, tak ako správne to uviedol i súd prvej inštancie, splnomocnenému zástupcovi žalobkyne nebránilo nič, aby v predmetnom protokole uviedol aj to, že OMV preberá bez hv, na prevzatí ktorých boli účastníci aj podľa názoru odvolacieho súdu, tak ako to v návrhu uviedla aj samotná žalobkyňa, dohodnutí. Tvrdenia žalobkyne, že jej syn a manžel sa pred ňou vyjadrili, že pri preberaní motorového vozidla kufor neotvárali, pretože boli zaujatí samotným vozidlom, ktoré sa nedalo naštartovať, pričom vozidlo bola jedna snehová guľa, nemôže ísť ani podľa odvolacieho súdu na ujmu žalovanej. Je tiež nelogické konanie žalobkyne, ktorá bezprostredne potom, keď mala zistiť, že hv sa v OMV nenachádzajú, túto skutočnosť žalovanej ešte v ten istý deň neoznámila. V konaní bolo ďalej jednoznačne preukázané, že žalobkyňa na prevzatie zdedených vecí splnomocnila svojho syna, A. Y. D., pričom z jeho obsahu, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, je zrejmé, že táto plná moc sa týkala aj prevzatia hv. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie a sice, že splnomocnený zástupca žalobkyne sa pri prevzatí OMV nemal uspokojiť s tvrdením druhej strany, že v OMV sa nachádzajú hv, ale túto skutočnosť mal aj riadne preveriť, čo sa v danom prípade nestalo. Nemôže byť teda ani podľa odvolacieho súdu na ujmu žalovanej, že splnomocnený zástupca žalobkyne nepostupoval pri prevzatí OMV s náležitou starostlivosťou. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na rozpor medzi výpoveďami svojho manžela a syna s výpoveďami a svedkami Z. a H. ohľadne toho, či, resp. ako veľmi bolo 06.01.2015 nasnežené, táto skutočnosť nemohla mať ani podľa názoru odvolacieho súdu žiaden vplyv na rozhodnutie v tejto veci. Pokiaľ žalobkyňa v konaní za najvýznamnejšiu skutočnosť považovala tvrdenie žalovanej, že hv priviezli k autu pri F. a tam tieto hv poprekladali z jej osobného motorového vozidla, ktorým je F. M. do S., ktoré tvrdenie je v rozpore s tvrdením jej dcéry a p. H. ktorí vypovedali, že hv boli naložené do osobného motorového vozidla zn, Y. J. M. patriaci svedkovi H., odvolací súd uvádza, že z týchto vyhlásení žalovanej však nemožno vyvodit' záver, že sa hv nakladali iba do vozidla zn. F. M., zároveň žalovaná presne uviedla, ktoré osoby sa odvozu veci zúčastnili, čo aj tieto osoby riadne potvrdili. Pokiaľ žalobkyňa v alternatívnom petite žiadala, aby jej žalovaná v prípade nevydania hv zaplatila 954,89 eur, súd prvej inštancie správne uviedol, že v dedičskom konaní sa dedičia dohodli na zostatkovej cene všetkých hv 100 eur a teda je nedôvodné po krátkom čase požadovať od žalovanej, ktorá sa na tejto zostatkovej cene takisto dohodla, niekoľkonásobne vyššiu sumu, navyše bez akejkoľvek bližšej špecifikácie niektorých vecí a bez predloženia akýchkoľvek dokladov o zakúpení a kúpnej cene týchto vecí. Vzhľadom na vyššie zistený a súdom prvej inštancie správne vyhodnotený skutkový stav veci, považoval aj odvolací súd za neúčelné a nehospodárne doplniť vo veci dokazovanie navrhnuté žalobkyňou, vyžiadaním dokladu o uskutočnených hovoroch z tel. čísla XXXX XXX XXX od spoločnosti S. R., s.r.o. a aby súd od tejto spoločnosti zistil majiteľa tel. č. XXXX XXX XXX, ktorými dôkazmi sa malo preukázať, že svedok Z. nehovoril pravdu, pokiaľ sa vyjadril, že následne po odovzdaní OMV teda po 6.1. 2015 nebol v tel. kontakte s p. D., pričom z predloženého dokladu vyplýva, že na jeho tel. č. Y. D. ml. telefonoval hneď na druhý deň, 07.01.2015, pričom hovor trval 1 minútu a 42 sekúnd, následne 27.01.2015 hovor trval 11 minút a 17 sekúnd a boli mu zasielané 2 SMS správy, pretože ak by súd aj vykonal tento dôkaz, bolo by ním síce preukázané z akých čísiel sa telefonovalo, avšak už nie, kto s kým v skutočnosti telefonoval. Takisto zadovážením predmetného dôkazu by nebolo možné zistiť jeho obsah.

14. Keďže žalobkyňa v konaní neunesla dôkazne bremeno, keď nepreukázala, že by jej žalovaná hv, ktoré nadobudla do výlučného vlastníctva zadržovala, resp. že by jej tieto veci dňa 06.01.2015 nevydala, súd prvej inštancie správne návrh na začatie konania v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100%.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).